

Zo ontstaat een toeristische attractie

Padre Verbeeken, een wat ongebruikelijke naam, vind ik tenminste, was met rugzak en nog wat naar de top van de berg geklommen. In de rugzak zijn complete oeuvre aan schilderijen. Bovenop de berg gekomen zou hij ze naar beneden gooien. Om er vanaf te zijn. Zo'n honderd meter onder de top struikelde Padre en zijn rugzak plus nog wat rolde de berg af en Padre holderdebolderde er achteraan, niet in staat in die rol zijn evenwicht te hervinden. Hij daalde, terwijl hij zijn rugzak in een beek vol smeltwater zag rollen – mooi, dacht hij nog, al die moeite, met waterverf, ik had beter olie gebruikt – en daalde tot de zwaartekracht hem genadeloos hard tegen de stam van een stevige boom smakte. Daar lag Padre, met een harts slag van ongekende snelheid en een gezicht vol schrammen. Hij lag beneden de sneeuwrens, dus op een sint-bernhardhond hoefde hij niet te rekenen. In zijn jaszak voelde hij zijn mobiele telefoon. Fijn dat hij die nog had, ook al was de batterij leeg en er hier geen bereik.

Hij draaide zich om en rolde de berg weer op. Zo eenvoudig liet hij zich niet kennen. Het pad was nu gebaad, dus meer doornen zou hij niet in zijn kuit krijgen. Kijk, daar was die beek met smeltwater, mooi verkleurd inmiddels. Hij kwam tot stilstand zo'n honderd meter onder de top. 't Is mooi hier, meende Padre, met dat uitzicht en zo.

Mocht u er nog eens langskomen: hij staat er nòg. Behalve als hij zo weer eens omlaag holdert en dan weer naar boven boldert. Het door hem uitgesleten pad heeft intussen de allure van een toeristische attractie. Padre spreekt inmiddels zelfs een klein beetje Fins, mocht uw interesse daar liggen.

1702/2006; 22.02.2006